

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ - ΑΝΘ. ΙΛΙΣΙΩΝ

*«Ἡ κοινωνία - ἐπικοινωνία τοῦ Θεοῦ
καὶ ἡ κοινωνία - ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων»*

• *Ἡ συμπεριφορά τοῦ Θεοῦ*

Πάντοτε ἐνώπιον τῶν μεγάλων ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος προβληματίζεται ἔντονα προκειμένου νά εἰσχωρήσει στό βαθύτερο νόημά τους. Ἔτσι κι ἐμεῖς στό παρόν τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας θά στρέψουμε τήν προσοχή μας στήν ἐπικείμενη μεγάλη ἐορτή τῶν Χριστουγέννων. Προτοῦ ἀναφερθοῦμε ἀκριβῶς στό νόημα τῆς ἐορτῆς θά πρέπει νά θίξουμε ἀκροθιγῶς, τί ἦταν αὐτό πού γέννησε τήν ἐορτή τῶν Χριστουγέννων.

Ὁ πανάγαθος Θεός ἀπό ἄπειρη ἀγάπη δημιούργησε τόν ἄνθρωπο καί τόν ἐγκατέστησε μέσα στόν Παράδεισο σέ πλήρη κοινωνία μαζί Του. Ὁ ἄνθρωπος μέ τήν πτώση του ἀρνήθηκε αὐτήν τήν κοινωνία μέ τό Θεό καί, στή συνέχεια, κατέστρεψε καί τήν ἐπικοινωνία μέ τό συνάνθρωπό του. Ὁ Ἀδάμ ἐνοχοποίησε τό Θεό γιά τήν πτώση του λέγοντάς Του ὅτι ἡ γυναίκα πού τοῦ ἔδωσε, τόν παρέσυρε στήν πτώση καί μέ αὐτό χάλασε ἡ σχέση του μαζί Του.

Ἀλλά καί ἡ Εὐά, ἡ ὁποία μέ τή συμβουλή τοῦ διαβόλου παρακίνησε τόν Ἀδάμ στήν πτώση, τελικά ἀπομακρύνθηκε ψυχικά καί ἀπό τό Θεό καί ἀπό τόν Ἀδάμ. Στή συνέχεια ὁ Κάιν, ὅπως

ξέρουμε, σκότωσε τόν αδελφό του Άβελ καί ἀκολούθησαν ὅλα τά γνωστά προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἔτσι, πάλι ὁ Πανάγαθος Θεός ἀπό ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη καί μόνο, προκειμένου νά ἀποκαταστήσει τήν ἀληθινή κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μαζί Του καί τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους **συγκατέβηκε** καί ἔγινε ὁ ἴδιος ὁ Θεός Ἄνθρωπος. Μάλιστα ἦρθε τόσο ἀπλά καί ἀθόρυβα στή γῆ ὁ Θεός καί ἐνανθρώπησε, πού δέν τρόμαξε κανέναν, δέν ἄσκησε κανενός εἶδους ἐξουσία πάνω στους ἀνθρώπους, ἀλλά ἦρθε γεμάτος ἀπλότητα καί ἀγαθοσύνη.

Ἦρθε μέ τέτοιον τρόπο, πού ἡ ἄσπιλη **Θεοτόκος Μαρία** μέ πολλή ταπείνωση τόν ἐκυοφόρησε στήν ἀγία μήτρα της. Τόν γέννησε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Τόν σπαργάνωσε καί τόν ἀνέκλινε στήν ταπεινή φάτνη. Ὁ **Ἰωσήφ** ὁ μνήστορας μέ πολλή ταπείνωση καί ἀφοσίωση ὑπηρέτησε τό μυστήριο τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀπλοί **ποιμένες** μέ τήν παρακίνηση τῆς ἀγγελικῆς ψαλμωδίας ἦρθαν καί προσκύνησαν τό γεννηθέντα Μεσσία μέσα στό σπήλαιο. Οἱ σοφοί **μάγοι**, ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μέ τήν παρατήρηση τοῦ ἄστρου τῆς Βηθλεέμ καί ὀδηγούμενοι ἀπό αὐτό ἔφτασαν καί αὐτοί στό σπήλαιο.

Ἀπό τά ὀλίγα πού ἀναφέραμε μέχρι τώρα σχετικά μέ τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ προκύπτει, ὅτι ὁ Θεός ἔχει ὡς μοναδικό κίνητρο γιά τήν ἐνανθρώπησή του τήν ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός ὡς δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου, ἀπό ἀγάπη γιά τό πλάσμα Του, γίνεται μέ τή θεία γέννησή του καί ὁ ἀναδημιουργός του. Στήν κίνηση αὐτή τή λυτρωτική τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει ἴχνος ἐξουσιαστικῆς συμπεριφορᾶς, καταπίεσης τοῦ ἀνθρώπου, παρά μόνο ἀπλή καί ἄδολη προσέγγιση τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο. Ἀκόμη, ὑπάρχει καί ἓνας ἄπειρος σεβασμός πρὸς τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, καθόσον μέ τήν ἐνανθρώ-

πησή Του ὁ Θεός ἐγκαινίασε ἓνα διαρκές κάλεσμα τοῦ ἀνθρώπου σέ κοινωνία μαζί Του. Ἀπό τότε πού ὁ Θεός ἔγινε Ἐμμανουήλ (=ὁ Θεός εἶναι μαζί μας) ἔχουμε, πλέον, μπροστά μας τό ἀληθινό πρότυπο τῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους, πού βασίζεται στόν τρόπο πού ἐπικοινωνήσε ὁ Θεός μαζί μας.

• *Ἡ συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου*

Σέ μία ἐποχή πού γίνεται τόσοσ λόγος γιά ἐπικοινωνία καί διαπροσωπικές σχέσεις δυστυχῶς παρατηρεῖται τό ἀντίθετο· οἱ ἄνθρωποι βιώνουν ἔντονη μοναξιά. Στίς σχέσεις τους ἐλλοχεύει ἡ ἀδιαφορία τοῦ ἑνός ἀπέναντι στόν ἄλλο. Ἐν τέλει, παρά τά διαθρυλούμενα γιά τήν ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους, ὑπάρχει τεράστια ἀπομόνωση καί ἀφόρητη μοναξιά.

Οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις καί ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθοῦν, παρά μόνον ἐάν οἱ ἄνθρωποι ἀκολουθήσουν τό παράδειγμα τοῦ Θεοῦ. Γιά νά ἐπιτευχθεῖ μία διαπροσωπική ἐπικοινωνία, πρέπει νά ὑπάρχει στό ὑπόβαθρο αὐτῆς τῆς ἐπικοινωνίας τό ἰσχυρότατο καί ἀποτελεσματικότατο κίνητρο τῆς ἀγάπης χωρίς ὑστεροβουλίες. Ἀκόμη, πρέπει νά ὑπάρχει ὁ σεβασμός τοῦ ἑνός ἀπέναντι στόν ἄλλον. Καί τοῦτο, γιατί χωρίς τόν ἀλληλοσεβασμό ὁ ἄνθρωπος θά βγάλει στήν ἐπικοινωνία του ἡ ἐξουσιαστική ἡ ὠφελιμιστική καί ὑποκριτική συμπεριφορά, πράγμα τό ὁποῖο θά καταστρέψει τήν πιθανότητα ἐγκατάστασης εἰλικρινοῦς ἐπικοινωνίας.

Ἀκολουθῶντας, λοιπόν, τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, πού ἦρθε στή γῆ γιά νά κοινωνήσει μαζί μας καί ἦρθε τόσο ἀπλά καί ἀθόρυβα μέ τέτοια ἄπειρη ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη, πρέπει καί ἐμεῖς νά ἐξετάσουμε τίς προθέσεις καί τή συμπεριφορά μας, οὕτως ὥστε νά μπορέσουμε νά ἐπιτύχουμε ἀληθινή καί ἄδολη κοινωνία στίς διαπροσωπικές σχέσεις μας. Δέ χρειάζεται νά παρα-

πονιόμαστε και νά διαμαρτυρόμαστε για τό ότι οι άλλοι δέν έπικοινωνοῦν μαζί μας, γιατί, εάν κάνουμε τήν αύτοκριτική μας, θά διαπιστώσουμε ότι πρώτα έμεῖς οι ἴδιοι εἴμαστε άνίκανοι και άνήμποροι νά έπικοινωνήσουμε άληθινά μέ τούς συνανθρώπους μας. Εἶναι τόση ἡ διαφθορά τῶν ανθρώπων, ὥστε πολλές φορές άδυνατοῦν νά έπικοινωνήσουν έποικοδομητικά στό συζυγικό και οίκογενειακό πεδίο, αλλά και μέσα στην ἴδια τήν έκκλησιαστική κοινότητα.

Τελικά, δέν ὑπάρχει έλπίδα νά έπιτευχθεῖ άληθινή έπικοινωνία μεταξύ τῶν ανθρώπων, χωρίς νά έμπνευστοῦμε και νά παραδειγματιστοῦμε από τή συμπεριφορά τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ.

Εὔχομαι, μέ ὁδηγό τή συμπεριφορά τοῦ Θεοῦ άπέναντί μας, νά έμπεδώσουμε κι έμεῖς άληθινή, άδελφική κοινωνία μεταξύ μας κατά τό πρότυπο πάντα τοῦ γεννηθέντος Χριστοῦ.

Χριστός έτέχθη! Άληθῶς έτέχθη!

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραῖσαρίδης

Σᾶς γνωρίζουμε
ὅτι γιά πληροφορίες
σχετικά μέ τήν ένορία μας
και κείμενα
πνευματικῆς οἰκοδομῆς
μπορεῖτε νά έπισκεφθεῖτε
τήν ιστοσελίδα μας:

www.agiamarinailision.gr

«ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»

Ἔκδοση Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης
Ἄνω Ἰλισίων

Τηλ. 210 7785742 - 210 7486181

email: agmarin@otenet.gr

www.agiamarinailision.gr

Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2014

• Ἀριθ. Φύλλου 195 • Ἔτος ΚΓ'

Ἵπεύθυνος Σύνταξης:
πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραῖσαρίδης

Διανέμεται δωρεάν - Εισφορές δεκτές

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
 «Εἰς τὸ Γενέθλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»*

Τώρα πού ὅλα γιορτάζουν, νά γιορτάσω θέλω κι ἐγώ, νά εὐφρανθῶ, νά πανηγυρίσω θέλω. Κι εὐφραίνομαι ὄχι κρούοντας τήν κιθάρα ἢ στριφογυρίζοντας τό ραβδί τῶν σατύρων, ὄχι χρησιμοποιώντας αὐλούς ἢ ἀνάπτοντας δάδες· εὐφραίνομαι μεταχειριζόμενος στή θέση μουσικῶν ὀργάνων, τά σπάργανα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτά ‘ναι ἡ ἐλπίδα μου, αὐτά ‘ναι ἡ ζωή μου. Αὐτά φέρνω μαζί μου καί, μέ τήν ἐνίσχυση πού παίρνω, τραγουδῶ μαζί μέ τούς ἀγγέλους: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ» καί μαζί μέ τούς ποιμένες: «καί ἐπί γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Σήμερα, αὐτός πού γεννήθηκε μέ τρόπο ἀπερίγραπτο ἀπ’ τόν Πατέρα, ἀπό παρθένα γεννιέται γιά χάρη μου πάλι. Τότε, προαιώνια, γεννήθηκε ἀπό τόν Πατέρα μέ τρόπο ταιριαστό στή θεία φύση, τρόπο πού μόνο ὁ γεννήτορας γνωρίζει· σήμερα μέ ἀταίριαστο στή θεία φύση ξαναγεννήθηκε τρόπο, πού ἡ χάρη, τώρα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος καλά γνωρίζει. Ἀληθινή κι ἡ οὐράνια γέννησή του, ἀληθινή κι ἡ ἐπίγεια· ἀληθινός Θεός ἀπ’ τό Θεό γεννήθηκε, κι ἀληθινός ἄνθρωπος ὁ ἴδιος ἀπ’ τήν παρθένα γεννήθηκε πάλι. Στόν οὐρανό μόνος Υἱός τοῦ μόνου Θεοῦ, Μονογενής· στή γῆ μόνος γιός ἁγαμῆς παρθένας ὁ ἴδιος, πάλι Μονογενής. Γιατί καθώς εἶναι ἀσέβεια νά ὑποθέσουμε τήν ὑπαρξη μητέρας στήν οὐράνια γέννησή του, ἔτσι εἶναι βλαστήμια νά ὑποθέσουμε τήν ὑπαρξη πατέρα στήν ἐπίγεία του γέννηση. Ὁ Πατέρας τόν γέννησε χωρίς ἀπώλεια κάποιου μέρους τῆς θεότητάς του· ἡ παρθένα τόν γέννησε χωρίς φθορά τῆς παρθενίας της· οὔτε ὁ Θεός ἔχασε τή θεϊκή Του ὑπόσταση, ὅταν Τόν γέννησε, ὅπως ἀρμόζει σέ Θεό Τόν γέννησε· οὔτε ἡ παρθένα φθάρηκε ὅταν Τόν γέννησε, ἦταν γεγονός πνευματικό ὁ τοκετός Του. Λοιπόν, οὔτε ἡ οὐράνια Του γέννηση μπορεῖ νά ἐξηγηθεῖ, οὔτε ἡ πρόσφατη ἐξέλιξή Του ἐπιδέχεται ἐρμηνεῖς. Ἐκεῖνο πού ξέρω μέ σιγουριά σήμερα εἶναι ὅτι Τόν γέννησε ἡ παρθένα· τό ὅτι Τόν γέννησε, πρὶν ἀρχίσει νά μετριέται ὁ χρόνος, ὁ Πατέρας, τό πιστεύω· ἀναφορικά μέ τόν τρόπο τῆς γέννησης ἔμαθα νά σιωπῶ· δέ μοῦ ὑπέδειξαν οἱ παλιοί νά δοκιμάζω λογικές ἐρμηνεῖς· γιατί ὅταν πρόκειται γιά τό Θεό δέν πρέπει

* Migne P.G. 56, 385.

κανείς να ασχολείται με τὰ χαρακτηριστικά τῶν γεγονότων, ἀλλά να πιστεύει στή δύναμη αὐτοῦ πού τὰ πραγματοποιεῖ. Ἀναμφίβολα εἶναι φυσικός νόμος να γεννᾶ ἡ γυναίκα μόνο ὅταν συνευρεθεῖ μέ ἄντρα· ὅταν ὅμως μία παρθένα πού δέ γνώρισε ἄντρα γεννήσει καί μετά τόν τοκετό παραμείνει πάλι παρθένα, αὐτό ξεπερνᾶ τούς φυσικούς νόμους. Ὅ,τι ἐμπίπτει στούς φυσικούς νόμους ἀξίζει να ἐρευνηέται, ὅ,τι ὅμως τούς ξεπερνᾶ πρέπει να περιβάλλεται μέ τιμητική σιωπή, ὄχι βέβαια ἐπειδή τοῦ πρέπει ἀπομόνωση, ἀλλ' ἐπειδή ἀξίζει να μένει μυστήριο καί να τιμᾶται χωρίς πολυλογίες.

Συγχωρέστε μέ, σᾶς παρακαλῶ, πού νιώθω ἀδύναμος να συνεχίσω τό λόγο πέρα ἀπ' τόν πρόλογο. Φοβοῦμαι να προχωρήσω στήν ἔρευνα τῶν πιό σημαντικῶν, δέν κατέχω τόν τρόπο, δέν ξέρω ποῦ να στρέψω τό διάκι τοῦ λόγου. Τί να πῶ; Γιά ποιό να μιλήσω; Βλέπω τή μητέρα, ἀντικρίζω τό παιδί, ὅμως τόν τρόπο τῆς γέννησης δέν τόν καταλαβαίνω. Νικιέται ὁ φυσικός νόμος, νικιέται κι ἡ τάξη τοῦ κόσμου, ὅπου ἡ βούληση ἐκφράζεται τοῦ Θεοῦ. Δέ γεννήθηκε σύμφωνα μέ τούς νόμους τῆς φύσης. Θαυματουργήσε πάνω ἀπό τὰ ὅρια τῆς φύσης. Ἡ φύση ἀδράνησε· ἐνήργησε ἡ βούληση τοῦ Δεσπότη. Τί ἀπερίγραπτο δῶρο! Ὁ Μονογενής πού ὑπάρχει πρὶν ἀρχίσουν να μετριοῦνται οἱ αἰῶνες, αὐτός πού δέν ἐμπίπτει στίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις, ὁ ἀσύνθετος, ὁ ἀσώματος, περιβλήθηκε τό σῶμα μου πού ὑπόκειται στή φθορά, πού συλλαμβάνεται ἀπό τίς αἰσθήσεις. Γιατί; Γιά να μπορέσει να μᾶς διδάξει καθὼς θά Τόν βλέπουμε κι ἔτσι να μᾶς ὀδηγήσει πρὸς ὅσα ἡ ὄρασή μας δέν μπορεῖ να συλλάβει. Ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στά μάτια τους παρά στ' αὐτιά τους κι ἔτσι ἀμφιβάλλουν γιά ὅ,τι δέ βλέπουν, γι' αὐτό ἀκριβῶς ὁ Θεός ἀνέχτηκε να παρουσιαστεῖ μέ σῶμα μπρός στά μάτια μας, γιά να διαλύσει τίς ἀμφιβολίες πού εἴχαμε ἀκούγοντας μόνο τὰ λόγια Του. Καί γεννιέται ἀπό παρθένα πού ἀγνοεῖ τήν ὑπόθεση· οὔτε πῆρε ἐνεργό μέρος στό γεγονός, οὔτε συνεννοήθηκε γιά τήν πραγματοποίησή του· ἦταν ἀπλό ὄργανο τῆς ἀπόρρητης δύναμης τοῦ Θεοῦ. Ἐνα μόνο πρᾶγμα γνώριζε, ἐκεῖνο πού ρώτησε κι ἔμαθε ἀπό τό Γαβριήλ· δηλαδή ὅταν ρώτησε: «*πῶς ἔσταί μοι τοῦτο ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσω*»; Τῆς εἶπε: Αὐτό θέλεις να μάθεις; «*Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι*».

Καί πῶς ἐνῶ ἦταν «μετ' αὐτῆς», σέ λίγο γεννήθηκε «ἐξ αὐτῆς»; Ὅπως ὁ τεχνίτης, ὅταν βρεῖ εὐπλαστη ὕλη, κατασκευάζει πιό ὁμορφο τό ἀγγεῖο, ἔτσι καί ὁ Χριστός, ἐπειδή βρῆκε ἅγιο καί τό σῶμα καί τήν ψυχή τῆς παρθένας, φιλοτέχνησε ἔμψυχο ναό δικό Του καί ἀφοῦ ἐκεῖ μέσα, μέ τόν τρόπο πού θέλησε, ἔπλασε τόν καινούργιο ἄνθρωπο, καί ἀφοῦ Τόν περιβλήθηκε, γεννήθηκε σάν σήμερα, χωρίς καθόλου νά ἀπεχθάνεται τήν ἀνοστιά τῆς ἀνθρώπινης πεσμένης φύσης. Καί φυσικά δέ θεώρησε προσβλητικό νά περιβληθεῖ τό δικό Του ἔργο. Ἀλλά καί τό δημιουργημά Του ἀπολάμβανε τήν πιό μεγάλη δόξα μέ τό νά γίνει ἔνδυμα τοῦ δημιουργοῦ του. Ὅπως στήν ἀρχική δημιουργία δέν ἦταν δυνατό νά ὑπάρξει ὁ ἄνθρωπος πρὶν πάρει ὁ Θεός στά χέρια Του τόν πηλό, ἔτσι καί τό φθαρμένο ἀνθρώπινο σῶμα δέν ἦταν δυνατό νά ἀνακαινιστεῖ ἂν δέ γινόταν ἔνδυμα τοῦ δημιουργοῦ του.

Ἀλλά τί νά πῶ; Γιά ποιό νά μιλήσω; Μένω ἔκπληκτος μπροστά στό θαῦμα. Ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν ἔχει γίνει παιδάκι, ὁ καθισμένος σέ θρόνο ψηλό κι ὑπερυψωμένο τοποθετεῖται σέ φάτνη· ὁ ἀψηλάφητος κι ἀσύνθετος καί ἀσύμικτος καί ἀσώματος ἀγκαλιάζεται ἀπό ἀνθρώπινα χέρια· αὐτός πού ἔσπασε τά δεσμά τῆς ἀμαρτίας τυλίγεται μέ σπάργανα ἐπειδή αὐτή εἶν' ἡ θέλησή Του. Γιατί θέλει νά μετατρέψει τήν ἀτιμία σέ τιμή, νά ντύσει τήν ἀδοξία μέ δόξα, νά προβάλλει ὡς ἐνάρετο ἦθος ἐκεῖνο πού ἀποτελοῦσε ὑπέρτατη προσβολή. Ἔτσι, λοιπόν, ἀναλαμβάνει τό δικό μου σῶμα γιά νά μπορέσω ἐγώ νά ὑποδεχτῶ τό Λόγο Του· καί παίρνοντας τή σάρκα μου μοῦ χαρίζει τό Πνεῦμα Του, ὥστε μέ τή δοσοληψία αὐτή νά μοῦ προμηθεύσει τό θησαυρό τῆς ζωῆς. Παίρνει τή σάρκα μου γιά νά μέ ἀγιάσει· μοῦ δίνει τό Πνεῦμα Του γιά νά μέ ἀπελευθερώσει.

Ἀλλά τί νά πῶ; Γιά ποιό νά μιλήσω; Ἴδου ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει. Καί ποιόν γέννησε; Ποιόν; Τόν κυρίαρχο τῆς φύσης. Ἡ φύση τό διακηρύττει· Τόν γέννησε ὅπως ἐκεῖνος θέλησε νά γεννηθεῖ. Ὁ τρόπος τῆς γέννησης δέν ἦταν ὁ συνηθισμένος φυσικός τρόπος, ἀλλά ἐκεῖνος ὡς κυρίαρχός τῆς φύσης ὄρισε ἕνα ἀλλιώτικο τρόπο γιά νά δείξει πῶς κι ὅταν γίνεται ἄνθρωπος δέ γεννιέται ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά καθὼς ἀρμόζει στό Θεό. Λοιπόν, προῆλθε ἀπό τήν παρθένα πού ὑπερνίκησε τοὺς φυσικούς νόμους, πού ξεπέρασε τήν ἀναγκαιότητα τοῦ γάμου. Ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγός τῆς ἀγιοσύνης ἦταν σωστό μόνο ἀπό καθαρὸ καί ἅγιο τοκετό νά προέλθει. Γιατί αὐτός εἶναι πού τότε ἀπὸ ἄσπιλο χῶμα ἔπλασε τόν Ἀδάμ κι ἀπ' τόν Ἀδάμ χωρίς νά χρησιμοποιοῦναι γυναίκα,

δημιούργησε γυναίκα. "Όπως, λοιπόν, ο Άδάμ χωρίς τή συμμετοχή γυναί-
 κας παρήγαγε γυναίκα, έτσι και σάν σήμερα ή παρθένα χωρίς τή συμ-
 μετοχή άντρα γέννησε άντρα. Γιατί είναι άνθρωπος, λέει, και ποιός θά
 τόν αναγνωρίσει; Έπειδή, λοιπόν, τό γυναικείο γένος είχε ύποχρέωση
 πρὸς τήν ἀνθρωπότητα μιά και ὁ Άδάμ παρήγαγε γυναίκα χωρίς τή
 συνδρομή γυναίκα, γι' αυτό ἀκριβῶς σάν σήμερα γέννησε ή παρθένα
 χωρίς τή συνδρομή άντρα για νά ξοφληθεῖ τό χρέος τῆς Εὔας στους
 άντρες. Προκειμένου, δηλαδή, νά μήν τό πάρει ἐπάνω του ὁ Άδάμ, τό
 πῶς παρήγαγε γυναίκα μοναχός του, γι' αυτό ἀκριβῶς ή παρθένα
 γέννησε άντρα ἀνύπαντρη, για νά φανεῖ, μέ τήν ἀναλογία αὐτή τοῦ
 θαύματος, ή φυσική ἰσοτιμία τῶν δύο φύλων. "Όπως, μάλιστα, ὅταν
 πῆρε ὁ Θεός τήν πλευρά τοῦ Άδάμ για νά πλάσει τήν Εὔα, δέν τόν ἄφησε
 λειψό, έτσι και ὅταν ἐπλασε τόν ἔμψυχο ναό Του ἀπ' τήν παρθένα, δέν
 κατάργησε τήν παρθενία της. Ἀκέραιος ἔμεινε ὁ Άδάμ και μετά τήν
 ἀφαίρεση τῆς πλευρᾶς του· ἀφθαρτη ἔμεινε κι ή παρθένα μετά τόν
 τοκετό.

Ὁ Θεός δέ δημιούργησε ναό Του ἀπό ἄλλοῦ, οὔτε ἐπλασε ἕνα
 ἀλλιώτικο σῶμα, για νά περιβληθεῖ, μήπως θεωρηθεῖ ὅτι προσβάλλει
 τήν πάστα τοῦ Άδάμ. Κι ἐπειδή ὁ άνθρωπος ἐξαπατημένος ἀπό τό διά-
 βολο ἔγινε ὄργανό του, γι' αυτό ἀκριβῶς ὁ Θεός περιμάζεψε αὐτό τόν
 ξεπεσμένο ἔμψυχο ναό, ὥστε ὁ άνθρωπος μέ τήν κοινωνία μέ τό δη-
 μιουργό Του νά βοηθηθεῖ νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τή συντροφιά τοῦ
 διαβόλου. "Όμως και ὅταν γίνεται άνθρωπος δέ γεννιέται ὡς κοινός ἄν-
 θρωπος, ἀλλά γεννιέται ὡς Θεός. Γιατί ἄν προερχόταν ἀπό ἕνα συνη-
 θισμένο γάμο, ὅπως λόγου χάρη ἐγώ, οἱ περισσότεροι δέ θά πίστευαν
 πῶς εἶναι Θεός. Τώρα, ὅμως, γι' αυτό ἀκριβῶς γεννιέται ἀπό παρθένα
 και κατά τόν τοκετό διατηρεῖ τή μήτρα της ἀναλλοίωτη και διαφυλάττει
 τήν παρθενία της ἀφθαρτη, ὥστε ὁ ἀσυνήθιστος τρόπος τῆς γέννησης
 νά μέ ὑποβοηθήσει στήν ὀλοκληρωτική ἀποδοχή τῆς θεότητάς Του.

Λοιπόν κι ἄν κάποιος ἐθνικός (εἰδωλολάτρης), κι ἄν κάποιος Ἑβραῖ-
 ος μέ ρωτᾷ πῶς γίνεται ὁ Χριστός ἄν και Θεός ὡς πρὸς τή φύση Του νά
 ἔχει ἐνανθρωπήσει, θά τοῦ ἀπαντήσω. Ναι, και θά παρουσιάσω ὡς
 ἀπόδειξη τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου τήν ἄσπιλη σφραγίδα τῆς παρθενίας. Δέν
 μπορεῖ παρά νά 'ναι Θεός αὐτός πού νικᾷ τή φυσική τάξη· δέν μπορεῖ
 παρά νά 'ναι ὁ πλάστης τῆς μήτρας κι ὁ δημιουργός τῆς παρθενίας
 αὐτός πού γεννήθηκε μέ τρόπο ἀμόλυντο και οἰκοδόμησε για τόν ἑαυτό
 Του ναό, ἄγνωστο πῶς, μέ τόν τρόπο πάντως πού ἐκεῖνος θέλησε.